

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Стева Ђурановића и Жељка Шкорића, чланова већа, са судијским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из ..., село ..., Б.Б. из ..., Ул. ... бр. ..., В.В. из ..., Ул. ... бр. ..., Г.Г. из ...,, Д.Д. из ...,, Ђ.Ђ. из ..., Ул. ... бр. ..., Е.Е. из ..., Ул. ... бр. ..., Ж.Ж. из ..., Ул. ... бр. ..., З.З. из ..., Ул. ... бр. ..., И.И. из ..., Ул. ... бр. ..., Ј.Ј. из ..., село ... – ..., К.К. Из ..., ..., Л.Л. из ..., Ул., Љ.Љ. из ...,, М.М. из ..., Ул. ... бр. ..., Н.Н. из ..., Ул. ... бр. ..., Њ.Њ. из ..., Ул. ... бр. ..., О.О. из ..., Ул. ... бр. ..., П.П. из ..., Ул. ... бр. ..., Р.Р. из ..., Ул. ... бр. ..., С.С. из ..., Ул. ... бр. ..., Т.Т. из ...,, Ћ.Ћ. из ..., Ул. ... бр. ..., У.У. из ..., ... бр. ..., Ф.Ф. из ...,, Х.Х. из ..., Ул. ... бр. ..., Ц.Ц. Из ..., Ул. ... бр. ..., Ч.Ч. из ..., Ул. ... бр. ..., Џ.Џ. из ...,, Ш.Ш. из ..., Ул. ... бр. ..., А.А.1 из ..., Ул. ... бр. ..., Б.Б.1 из ..., Ул. ... број ..., В.В.1 из ..., Ул. ... број ..., Г.Г.1 из ... - ..., Д.Д.1 из ..., Ул. ... број ..., Ђ.Ђ.1 из ..., Ул. ... број ..., Е.Е.1 из ... број ..., Ж.Ж.1 из ..., Ул., З.З.1 из ..., Ул. ... број ..., И.И.1 из ..., Ул. ... број ..., Ј.Ј.1 из ... бр. ...- ..., К.К.1 из ..., Ул. ..., Л.Л.1 из ..., Ул., Љ.Љ.1 из села – ..., М.М.1 из ..., Ул. ... број ..., Н.Н.1 из ..., Ул., Њ.Њ.1 из ..., Ул. ... број ..., О.О.1 из ..., Ул. ... број ..., П.П.1 из ..., Ул. ... број ..., Р.Р.1 из ... Ул. ... број ..., С.С.1 из ..., Ул. ... број ..., Т.Т.1 из ..., Ул. ... број ..., Ћ.Ћ.1 из села – ..., У.У.1 из села ... – ..., Ф.Ф.1 из ..., Ул. ... број ..., Х.Х.1 из села ... – ..., Ц.Ц.1 из ..., Ул. ... број ..., Ч.Ч.1 из ..., Ул. ... број ..., Џ.Џ.1 из ..., Ул. ... број ..., Ш.Ш.1 из села ... – ..., А.А.2 из ..., Ул. ... број ..., Б.Б.2 из – ..., В.В.2 из ..., Ул. ... број ..., Г.Г.2 из ..., Ул. ... број ..., Д.Д.2 из села ... – ..., Ђ.Ђ.2 из ..., Ул. ... број ..., Е.Е.2 из ..., Ул. ... број ..., Ж.Ж.2 из ..., Ул. ... број ..., З.З.2 из ..., Ул. ... број ..., И.И.2 из ..., Ул. ... број ..., Ј.Ј.2 из ..., Ул. ... број ..., К.К.2 из ..., Ул. ... број ..., Л.Л.2 из ... – ..., Ул. ... бр. ..., Љ.Љ.2 из – ..., М.М.2 из ..., Ул. ... број ..., Н.Н.2 из – ..., Њ.Њ.2 из ..., Ул. ... број ..., и О.О.2 из ..., Ул. ... број ..., полицијских службеника Полицијске управе за град Београд, Полицијске станице Лазаревац, које заступа адвокат Јасмина Михаиловић из Ваљева, Карађорђева 117-121, против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 120-01-04381/2007-01 од 28.03.2007. године, у предмету

признавање права на додатак на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, у нејавној седници већа одржаној дана 23.02.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број: 120-01-04381/2007-01 од 28.03.2007. године.

Образложење

Пресудом Врховног суда Србије У. 3804/07 од 09.07.2008. године одбијена је тужба А.А. и тужилаца наведених у уводу те пресуде, које заступа пуномоћник Јасмина Михајловић, адвокат из Ваљева, Ул. Карађорђева бр. 117-121, поднета против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије бр. 120-01-04381/2007-01 од 28.03.2007. године. Наведеним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије Полицијске управе Београд 01 број: 120-170/07 од 13.02.2007. године о исплати додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу.

Уставни суд је Одлуком број: Уж-504/2009 од 05.11.2010. године у ставу првом усвојио уставну жалбу А.А. из ... и утврдио да је пресудом Врховног суда Србије У. 3804/07 од 09.07.2009. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајамчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује. У ставу другом Уставни суд је поништио пресуду Врховног суда Србије из тачке 1. и одредио да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Жалбене комисије Владе број: 120-01-04381/2007-01 од 28.03.2007. године. У ставу трећем утврђено је да ова одлука има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији, сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду.

Према образложењу одлуке Уставног суда, у чијем извршењу поступа Управни суд, као стварно надлежни суд према члану 29. Закона о уређењу судова ("Службени гласник

РС" бр. 116/08...78/2011) Управни суд је у спроведеном поступку утврдио да је оспорена пресуда донета Уставом и Законом установљеног суда, који у поступку спроведеном у складу са Законом о управним споровима донео одлуку на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку. Међутим, Уставни суд указује да, сагласно одредби члана 32. став 1. Устава, постоји обавеза судова и других државних органа и организација којима су поверена јавна овлашћења да, између осталог, образлаже своје одлуке. Уставни суд сматра да у конкретном случају, Врховни суд Србије у образложењу оспорене пресуде У. 3804/07 од 09.07.2009. године није се осврнуо на наводе тужбе да се увећање коефицијента плате за 30% односило на све запослене, па на и оне запослене у Министарству унутрашњих послова који нису радили прековремено, ноћу и на дане државних и верских празника, односно да ово увећање није обухватило додатке на плату по претходно наведеним основама, иако овај навод није оцењен од стране другостепеног управног органа, а истицао је у жалби изјављеног против решења првостепеног органа управе. Стога је Уставни суд оценио да су у управном поступку и управном спору који су претходили подношењу уставне жалбе, морала бити утврђена чињеница да ли је коефицијент за обрачун плате увећан за 30% свим запосленима у Министарству унутрашњих послова, односно да ли је прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу вреднован при утврђивању коефицијента. Уставни суд констатује да се из образложења првостепеног решења не може закључити да је првостепени орган на несумњив начин утврдио ову чињеницу. Наводи да је у жалби против првостепеног решења подносила уставне жалбе указао на недостатак првостепеног решења, те да је било нужно да другостепени орган размотри жалбене наводе и да их адекватно образложи. Констатује да Жалбена комисија Владе, као другостепени орган је само изнело општи закључак о томе да је првостепени орган потпуно утврдио чињенично стање и правилно применио материјално право. Такође констатује да је у највећем делу образложења решења је поновљено образложење првостепеног решења, које не садржи разлоге о овој одлучној чињеници. Стога је Уставни суд оценио, да је оспореном пресудом Врховног суда, а повређено право подносиоца на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење и уједно поништио оспорену пресуду, као меру отклањања утврђене повреде Уставом зајамченог права, уз одређивање да надлежни суд о изјављеној тужби подносилаца уставне жалбе донесе нову образложену одлуку.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којим је поништена пресуда Врховног суда Србије У. 3804/07 од 09.07.2009. године, Управни суд је оценио наводе тужбе,

одговор на тужбу и целокупне списе предмета ове управне ствари, па је у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) чије се одредбе примењују у овој правној ствари сагласно члану 77. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) нашао да је тужба основана.

У тужби поднетој Врховном суду Србије тужиоци оспоравају законитост решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-04381/2007-01 од 28.03.2007. године наводећи да Закон о унутрашњим пословима не садржи одредбе о одређивању и начину обрачуна плата запослених у Министарству, већ чланом 32. прописује да се на раднике Министарства унутрашњих послова примењују прописи о државној управи, радним односима, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, што значи да се на запослене у Министарству унутрашњих послова примењивао Закон о радним односима у државним органима и Закон о платама у државним органима и јавним службама. Сходно члану 36.а Закона о радним односима у државним органима "радно време у државном органу траје 40 часова у радној недељи". Позивајући се на одредбу члана 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, те члан 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама као и Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима наводе да се плате за све припаднике полиције обрачунавају на бази 174 радна сата месечно без обзира колико су сати месечно радили, а што је утврђено вештачењем од стране вештака економске струке у више предмета који су се водили по истим основама пред Општинским судом у Ваљеву. Наводе да раде прековремено и преко 8 сати недељно чиме им се грубо крше права на неограничено радно време, а да им при томе ништа није плаћено. Указују да тужени у конкретном није ни утврђивао чињенично стање, нити рачунао да ли тужиоци имају прековремене сате рада, рада на дан празника, ни рада ноћу, да ли су им донета решења о прерасподели и колики је укупан фонд радних сати тужилаца због чега је чињенично стање непотпуно утврђено. Сматрају да је тужени погрешно применио и материјално право из разлога што сматра да је појединачним решењима првостепеног органа о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плата, у периоду за који тужиоци потражују исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу. Наводе да је Правилницима о платама радника Министарства унутрашњих послова на које се тужени позива, утврђује се да запослени имају право на коефицијент који се одређује према платној групи или платном реду, увећање на тај коефицијент по основу

посебних услова рада, тежине и природе пословних задатака, а не по основу додатка на плату, како то тужени истиче. Сматрају да је неприхватљива констатација другостепеног органа, да од ступања на снагу Закона о полицији (29.11.2005. године) тужиоци остварују право на коефицијент за обрачун плата који је од 30-50 пута номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а да при том нису утврдили да ли је и на који начин првостепени орган применио могућност увећања коефицијента предвиђен чл. 147. Закона о полицији, да ли су и када донета појединачна решења за припаднике Полиције којима се регулише плата по Закону о полицији. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби предложили су да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Према стању у списима предмета и образложењу оспореног решења произлази да је првостепени орган, поступајући по захтеву тужилаца да им се исплати додаток на плату за прековремени рад, рад ноћу и рад на дане државног и верског празника, поднети захтев одбио, као неоснован, јер је нашао да им тражено право не припада, а са разлога што је плата тужиоца већ била увећана 30% сагласно одредбама Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС" бр. 44/91...106/03), који се примењивао до 29.11.2005. године, а којим је у члану 47. став 1. било прописано да се због посебних услова рада, тежине и природе задатака и послова, овлашћеним службеним лицима и радницима на одређеним дужностима обезбеђују за најмање 30% увећана средства за плате у односу на средства која се обезбеђују за остале раднике Министарства унутрашњих послова и раднике других Министарстава. Поред наведеног, а према образложењу ожалбеног решења, ступањем на снагу Закона о полицији ("Службени гласник РС" бр. 101/05 и 63/09), дана 29.11.2005. године, запослени у Министарству унутрашњих послова због посебних услова рада остваривали права на коефицијенте за обрачун плате који су од 30 до 50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике.

Одлучујући о жалби тужилаца изјављеним против напред наведеног решења првостепеног органа, Жалбена комисија Владе Републике Србије је, прихватајући наведене разлоге, оценила да је то решење правилно и у свему на закону засновано, јер су тужиоци у периоду за који потражују исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног празника и верског празника и рада ноћу, већ остварили право на увећање основног коефицијента, и то не мање од 30% на месечном нивоу, због чега је жалба тужилаца одбијена.

По оцени Управног суда, а такво је становиште и Уставног суда изнето у пресуди Уж.бр. 504/2009 од 05.11.2010. године, погрешно је тумачење првостепеног и другостепеног органа да тужиоцима, којима коефицијент плате није увећан на наведени начин након ступања на снагу Закона о полицији, не припада право на увећану зараду по општим радно-правним прописима. Наиме, примена одредаба општих радно-правних прописа о увећаној заради искључена је одредбом члана 147. став 3. Закона о полицији само на права запослених у Министарству проистекла из посебних услова рада, односно само у случају да је запослени остварио право на увећање коефицијента зараде на начин и у висини прописаним ставом 1. истог члана. Уколико запосленом у Министарству унутрашњих послова решењем послодавца није утврђен коефицијент за обрачун плате од 30% до 50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, што представља погодност проистеклу из посебних услова рада, запосленом не може бити ускраћено право на увећану зараду коју за рад на дан празника, рад ноћу, рад у сменама и прековремени рад имају сви запослени у Републици Србији.

То, даље, значи, да је у управном поступку било нужно на несумњив начин утврдити да ли је тужиоцима коефицијент за обрачун плате увећан за 30%-50% или се ово повећање односило на све запослене у Министарству унутрашњих послова, па и оне који нису радили прековремено, ноћу и на дан државних и верских празника, и у зависности од тога донети ново, на закону засновано решење.

Како образложењем првостепеног и оспореног решења није наведен основни коефицијент за обрачун плате тужиоцима, као ни проценат увећања плате по основу посебних услова рада, из чега би се могао извести закључак о основаности, односно неоснованости захтева тужилаца за признавање права на додатак на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, јер разлози дати у образложењу оспореног решења не упућују на решење какво је дато у диспозитиву, што је супротно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01).

Суд налази да је тужени учинио и битну повреду правила поступка из чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку, јер иако дужан није ценио наводе тужиоца изнете у жалби на решење првостепеног органа од 13.02.2007. године, да је погрешан став

првостепеног органа да државни службеници немају право на да им се исплати додатци на плату и то за прековремени рад, рад ноћу, рад на дане државног и верског празника, док ово право имају и остварују све друге категорије запослених.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је тужбу уважио и одлучио као у диспозитиву пресуде, а своју одлуку је донео на основу члана 41. ст. 2., а у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) и члана 104. Закона о Уставном суду. У поновном поступку, тужени орган ће отклонити учињене повреде правила поступка на које му је указано овом пресудом и донети законито решење, у року и на начин прописано одредбом члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 23.02.2012. године, 23 У 28901/10

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа- судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић